రహస్యపు రోగిని

అడబాల శ్రీరామ వెంకట సుబ్బారావు

(ఆనందవాణి, 1950 ఏప్రిల్ 9 సంచిక నుంచి)

నా టెలిఫోను తెల్లవారు జామున రెండుగంటలకు సన్నగా మ్రోగింది. "దయచేసి ఒక సారి రావాలి, మీ రోగి పద్మ ప్రసవపు గదిలో వుంది" అన్నాడు నైట్ సూపర్ వైజర్. "ఒక నిముషం ఆగు" అన్నా తర్వాత "నాకు అటువంటి పేరు గల రోగి లేదు మరో డాక్టరు అయి ఉండాలి" అని మేడపైకి వెళ్ళాను.

రెండు నిముషాలలో ఫోను మరల మ్రోగింది. "అమె యిప్పుడే యిక్కడకు వచ్చింది. మద్రాసు డాక్టరు గారు పంపేరు. అందుచే ఆమెను చేర్చుకున్నాం. ఆమె మిమ్ములను రమ్మని కోరుతోంది. మరి వస్తారా?" అంది నర్సు.

నేను వెళ్ళాను. ప్రసవపు గదిలో బల్లమీదనున్న పద్మను చూచాను. ఆమె ముఖం పద్మం వలె కనబడింది ఆమె బుగ్గలు మిసమిసలాడినవి. కండ్లు కలకలలాడినవి. తెల్లని తలగడపై నల్లని జుత్తు అదో అందంగా వుంది. నేను తొందరగా బట్టలు మార్చాను. ఆమె రూపవతియే గాక విద్యావతీ అని గ్రహించాను. గంట లోపల చక్కని అమ్మాయిని కన్నదామె. తల్లిని పోలిన పిల్ల. ఆ జుట్టు ఆ కళ్ళూ.

ఉదయము జన్మ పత్రానికి కావలసిన వివరాలను పద్మను అడిగాను. అమె వెంటనే పూర్తిగా యిచ్చింది. చివరకు "అర్ధరాత్రి సమయంలో మిమ్ములను పిలచినందుకు విచారించుచున్నా" అంది.

★ ★ ★

"మద్రాసు డాక్టరు విశ్వేశ్వర్ గారు నన్ను మీ దగ్గరకు పంపారు. అమ్మాయి సరిగా వుందండీ?"

ఆమెకు తిరిగి స్థిరముగా జవాబిచ్చాను. ఒకటి రెండు రోజులు గడిచాక డా|| విశ్వేశ్వర్ కు రోగి పేరు వ్రాసి ఆమె నియమిత చర్య వివరించి ఆమె చెప్పిన ఎడ్రసుతో చురుకైన రోగిని నా దగ్గరకు పంపినందుకు ధన్యవాదాలు తెలుపుతూ లేఖ పంపాను.

ఒక వారం రోజులు ఆమె ఆసుపత్రిలో వుంది. ఎక్కువమంది రోగులు నా వద్దకు వచ్చుటచే నిజంగా ఆమె ప్రత్యేకతను తెలుసుకోలేక పోయాను. ఆమె ఎల్లప్పుడూ సంతోషంగా వుండేది. ఆమెకండ్లను చూస్తే డాక్టర్లకు ఎక్కడలేని ఆనందము ప్రేమ కలుగక మానదు. తల్లులు తమ పిల్లలను చూచుకున్నట్లుగా ఆమెను చూచి పోయేవారు లేరు. ఆమె చాల తెలివి తేటలుగా మాట్లాడేది. ఆమె బల్ల మీద మంచి పుస్తకాలుండేవి. ఆమెకు ముఖ్యంగా చంటిపిల్లల నర్సుల బొమ్మలను గీయడం అంటే సరదా. ఆమె వేసిన పూలగుత్తే నిపుణత్వానికి నిదర్శనము.

తన నేర్పరి తనాన్ని గురించి చెప్పుకోదు. ఆమె డాక్టరు విశ్వేశ్వర్ కు తెలిసిన సినిమా లోకంలో మనిషి అని, యీ విషయం వెల్లడి కాకుండా ఉండాలని నా దగ్గరకు వచ్చిందని నిశ్చయించేసుకొన్నాను. అందుచే గుర్తులు తీస్కోవద్దని కోరిన ఆమె మాటను కాదనలేకపోయాను.

ఆమె నా బిల్లు అడిగి డబ్బు పూర్తిగా చెల్లించిం.ది ఆసుపత్రి బిల్లు కూడా అట్లాగే కట్టింది. మూడు నాలుగు వారాలలో నాకు మంచి స్థలం దొరికినప్పుడు అమ్మాయి కొరకు మనిషిని పంపుతానని చెప్పి అంతవరకు చంటిపిల్ల జాగ్రత్త కోసం పెద్ద డిపోజిట్ వదలి వెళ్ళింది.

ఆమె వెళ్ళిన రెండు రోజులకే డా॥విశ్వేశ్వర్ వద్దనుండి ఉత్తరం వచ్చింది. "నేను మీ ధన్యవాదాలను స్వీకరించలేను. ఈ సందర్భమున మీరు వ్రాసిన పేరుగల రోగిని నేను పంప లేదు. మీరిచ్చిన ఎడ్రసు ప్రకారం మద్రాసులో ఏవీధీ లేదు" అని వ్రాశారు తర్వాత నిజంగా ఆశ్చర్యపడ్డాను..

ప్రతిరోజు ఆ చంటిపిల్లను చూస్తున్నాను. మూడు వారాలు పోయాక నేను ఆసుపత్రిలో లేని సమయంలో పద్మ వ్రాసి యిచ్చిన కాగితం చూపి ఆ పిల్లను ఒకామె తీసుకొని వెళ్ళిం.ది పిల్లపై అధికారం తల్లికేగా వుంటా. నా బాధ్యత తీరింది. నేను ఆ సంగతంతా మరిచి పోవడానికి ప్రయత్నించాను. కాని ఆ రహస్యం కుతూహుల పరచి కొన్నాళ్ళకు అసలు సంగతి తెలియ చేసింది లోకులు కాకులన్నారుగా.

మరి ఆరు నెలలకు ఒక గ్రామం వెళ్ళాను. అచ్చటిపని పూర్తి అయ్యాక నేను బసచేసిన హోటల్లో కూర్చుని హోటలు యజమాని దారిని పోయే బాటసారుల గురించి చెప్పే విషయాలు వింటున్నాను. అణగారి పోతున్న అరుణ కాంతిలో మేము వీధివైపు చూస్తున్నాము.

అకస్మాత్తుగా కొందరు వచ్చి మాముందు ఆగారు. అందులో కొన్ని నెలలక్రిందటి నా రహస్యపు రోగిని నా ముందు ఉండడం చూచి ఆశ్చర్యంతో కూలబడ్డాను. ఆ కండ్లు, ఆ ముఖం ఆ జుట్టు.. అదే పద్మ! ఆమె కొంత సేపటికి నన్ను చూచింది చేయి అడ్డం పెట్టుకొని తల ప్రక్కకు త్రిప్పుకొని తొందరగా ముందుకు వెళ్ళింది.

"ఆమెను ఎరుగుదురా?" అంటూ మొదలు పెట్టాడు హోటలు యజమాని.

"ఆమె అప్పారావు కవల పిల్లల్లో ఒకతె. వారు పుట్టినప్పటి నుండి యిక్కడే వుంటున్నారు. ఆమె మిమ్ములను ఎరుగుననుకుంటాను దారిని వెళ్ళుతూ మిమ్ములను చూసి సిగ్గుపడింది. కవలలు యిద్దరూ ఒకేలాగా వుంటారు ఒకరిని చూచి ఒకరనుకోవడం జరుగుతుంది. ఇప్పుడు వెళ్ళిన ఆమె లీల. ఇంకో ఆమె సుశీల. సుశీలకు బుగ్గమీద మచ్చ వుంటుంది. సామాన్యంగా దానివల్లే గుర్తించడం జరుగుతుంది సుశీలకు పెళ్ళి అయింది కాని లీలకు కాలేదు. కారణం తెలియదు. డబ్బు ఉన్నవాళ్ళు ఎన్నో ఆలోచించి వివాహం చేసుకుంటారు."

"అవును ఛలాకీ పిల్లలా కనబడుతుందే.. ఆమె గురించి చెప్పండి" అన్నాను.

"బాగుంది అదొక రహస్యం. సుశీలకు ఒక రెండేండ్ల అమ్మాయి వుండేది. చంద్రబింబము వంటి ఆ ముఖం చూచి మురిసిపోయేవారు. అక్క చెల్లెళ్ళు. ఈ లీల సుశీల యింట్లోనే ఉండేది ఎంతో సాంఘీక సేవ చేసేది ఒక రోజున ఎక్కడికో బయలుదేరుతూ కారు వెనుకకు నడిపింది దురదృష్టవశాత్తు వెనుకనే ఉన్న రెండేండ్ల పిల్ల కారు క్రిందపడి చనిపోయింది.

అది లీల తప్పుకాదు. కారు వెనుక వున్న పిల్లను ఎవరు చూడలేరు. కాని లీల అది కొంచెము భయంకరంగా తీసుకొని ఎల్లప్పుడూ ఏడ్చేది. సుశీల మరల చిన్న అమ్మాయిని సంపాదించలేదు.

చివరకు నాలుగు నెలల అయిన తరువాత లీల బొంబాయి వెళ్ళింది. అక్కడ శిల్ప శాస్త్రం ఒక సంవత్సరం పాటు చదివింది. క్రొద్ది నెలల క్రిందటే యిక్కడకు వచ్చింది సుశీల, సుశీల భర్త యిప్పుడు యిక్కడ వుండుట లేదు. బదిలీ అవడం వల్ల దూరంగా వెళ్ళారు. ఇక్కడకు లీల చక్కని పిల్లతో వచ్చింది. ఆ పిల్లవారు పోగొట్టుకొన్న పిల్ల వలె వుంది" అన్నాడు.

"అదొక అద్భుతం పోయిన పిల్లను మరచిపోవడానికి మరోక పిల్లను సృష్టించి వుంటాడు విధాత" అన్నాడు.

"ఆమె పిల్లను వదిలి వుండలేదు. అందరూ ఆ పిల్ల ఆమెపిల్లని అనుకుంటున్నారు" నాకు ఒక క్షణం శ్వాస ఆడలేదు.

"ఆమె వెనుకకు తిరిగి వచ్చునప్పుడు కలుసుకొందురు గాని. ఆమె కొత్తవారిని ఆహ్వానించడం అలవాటు" అన్నాడు.

"అక్కర లేదు లెండి అలసిపోయాను గదికి వెళ్ళి విశ్రాంతి తీసుకుంటాను" అని వెళ్ళిపోయాను.

★★★

COMMENTS